

בבית המשפט העליון

רע"א 7022/16

כבוד השופט ע' פוגלמן

לפני:

ד"ר אבנר שיפטן

המבקש:

נגד

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

המשיב:

בקשת רשות לערער ובקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין של
בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' גרינברגר)
בעש"א 15-09-16973 מיום 11.8.2016

עו"ד חיים יצחקי; עו"ד יהל בן עובד

בשם המבקש:

עו"ד חגית שפיצר

בשם המשיב:

החלטה

1. המבקש הוא רופא, שאינו בעל התמחות ברפואת נשים או התמחות אחרת, אשר הוגשה נגדו קובלנה משמעתית מטעם משרד הבריאות מכוח סעיפים 41(1) ו-41(3) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן: הפקודה). בקובלנה נטען כי המבקש נהג בדרך שאינה הולמת רופא וגילה רשלנות חמורה – במסגרת 6 מקרים שונים – בעת שעסק בלידות בית, חרף היעדרה של מומחיות נדרשת; ליווה וייעץ לילודות בסיכון להמשיך בהליך לידה, שלא בחדר לידה מוכר, ועיכב העברתן לבית חולים; הציג עצמו בפרסומים שונים באופן שעשוי להטעות את הציבור; ולא העביר כנדרש רשומות רפואיות לגבי הלידות האמורות. הוועדה שמונתה לדון בקובלנה לפי סעיף 44(א) לפקודה (להלן: הוועדה) קבעה ברוב דעות שהמבקש נהג בדרך שאינה הולמת רופא בהתאם לאמור בסעיף 41(1) בששת המקרים האמורים, וגילה רשלנות חמורה במילוי תפקידו כרופא מורשה בהתאם לאמור בסעיף 41(3) לפקודה באחד מבין המקרים. המלצות הוועדה הונחו לפני המשיב, השופט (בדימ') א' סטרשנוב, שלו הואצלו הסמכויות המוקנות לשר הבריאות בענייני משמעת לפי סעיף 41 לפקודה.

המשיב אימץ את המלצות הוועדה לעניין הרשעת המבקש, והחליט על התליית רישונו לתקופה של 10 חודשים.

2. בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ב' גרינברגר) קיבל באופן חלקי את ערעור המבקש על החלטה אחרונה זו. בית המשפט לא ראה להתערב בעניין הרשעת המבקש לאחר שנמצא כי הוועדה קיימה בחינה מקיפה של חומר הראיות תוך מתן התייחסות מפורטת לטענות המבקש ובחינת השאלות המהותיות שמעלה המקרה – ולא עלה שנפל כל פגם בהליך זה. אשר לשאלת העונש נמצא כי העונש שהוטל על המבקש "חורג מטוות הענישה הראוי", ולפיכך הפחית בית המשפט את תקופת התליית רישונו של המבקש ל-5 חודשים.

3. מכאן הבקשה שלפניי, שבצדה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונשו של המבקש. עיקר טענות המבקש מכוונות נגד קביעתה של הוועדה – אשר לטענתו שימשה כבסיס להרשעתו במיוחד לו – שלפיה לא גילה "נחישות מספקת" בכדי למנוע הגעה לבית החולים בשלבים מתקדמים של הלידה. המבקש טוען כי המונח "חוסר נחישות מספקת" הוזכר לראשונה במסגרת הכרעת דינה של הוועדה, והוא אינו מופיע בקובלנה; לא נשמע במהלך דיוני הוועדה; ולא הוזכר בסיכומי המבקש או בסיכומי המשיב. בכך, לטענת המבקש, נמנעה ממנו האפשרות להתגונן. המבקש מוסיף וטוען שעל אף שמשאלות מסוימות שנשאל במהלך עדותו – שאליהן הפנה בית משפט קמא בפסק הדין – עשוי להתקבל הרושם כי הן עסקו בשאלת "נחישותו", הרי שבחינתן בהקשרן המלא אינה תומכת במסקנה שכזו. לגופו של עניין טוען המבקש כי לא ניתן להאשימו בחוסר נחישות מספקת במקרים השונים שיוחסו לו. עוד טוען המבקש שיש לקצר את תקופת התליית הרישיון אשר הושתה עליו.

בהחלטתי מיום 26.9.2016 הוריתי כי רישונו של המבקש לא יותלה עד להחלטה אחרת כמו גם על קבלת תשובת המשיב.

4. בתשובתו סומך המשיב ידיו על פסק הדין של בית משפט קמא, מטעמיו. לעמדת המשיב, המקרה דנן אינו בא בגדרם של המקרים המצדיקים מתן רשות לערער, שכן אין הוא מעלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך. לטענת המשיב, בכתב הקובלנה נזכרים מקרים שבהם עיכב המבקש העברת נשים לבית החולים – התנהלות אשר כשלעצמה מלמדת על הפרת החובה לנהוג בנחישות הראויה המצופה מרופא במילוי תפקידו. עוד גורס המשיב כי המבקש נשאל בוועדת המשמעת על שיקול הדעת שהפעיל במקרים שונים, לרבות מידת הנחישות

שגילה או שצריך היה לגלות, ועל כן ניתנה לו ההזדמנות להתגונן מפני טענה זו. בעניין העונש נטען כי העונש שהושט על המבקש הוא מידתי וסביר ואין מקום לשנות ממנו.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה מצאתי כי דין הבקשה להידחות. כלל הוא שרשות לערער חינתן כאשר הבקשה מעלה שאלה כללית החורגת מעניינו של המבקש הספציפי (ר"ע 103/82 חניון חיפה נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). בית משפט זה החיל אמת מידה זו גם במקרים כגון זה שלפניי, הנוגעים להחלטתו של שר הבריאות או מי שסמכותו הואצלה לו לפי סעיף 41 לפקודה (רע"א 1639/15 ד"ר זקוטסקי נ' כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (21.4.2015); השוו רע"א 963/10 ד"ר בן חובב נ' שר הבריאות, פסקה 5 (16.2.2010)). במקרה דנן לא שוכנעתי כי הבקשה חורגת מדל"ת אמות נסיבות המקרה הפרטני, ובנסיבות אלו אין עניינו של המבקש בא בגדרה של אמת המידה האמורה. אזכיר כי פסיקתנו עמדה לא אחת על כך שלא ניתן להגדיר באופן ממצה מהי אותה התנהגות שאינה הולמת את מקצוע הרפואה, שבה עוסק סעיף 41(1) לפקודה (ראו ע"א 6936/00 שאמי נ' שר הבריאות, פ"ד נה(5) 599, 607-608 (2001); ע"א 580/86 ד"ר פישמן נ' שר הבריאות, פ"ד מא(2) 614, 615 (1987); ע"א 224/79 דימנט נ' שר הבריאות, פ"ד לה(2) 424, 441 (1981)). ההכרעה במקרה זה היא פרטנית בטיבה, שכן המבקש נשאל – והשיב – על שאלות שנגעו לעיכוב שחל בהעברת הנשים לבית חולים, עיכוב אשר לעמדת הוועדה היה כרוך בסיכון לנשים ולילדיהן. משמדובר בהכרעה שנסבה על התנהלותו הקונקרטית של המבקש באירועים השונים שיוחסו לו, ולאחר שעיינתי בדיוני הוועדה ולא מצאתי כי נגרעה מן המבקש ההזדמנות לטעון להגנתו בדבר האופן שבו נהג במהלך האירועים האמורים – לא התרשמתי כי מתעוררת שאלה רחבה החורגת מעניינם הצר של הצדדים.

הבקשה למתן רשות לערער נדחת אפוא, ומאליה נדחת גם הבקשה לעיכוב ביצוע. הצו הארעי מבוטל. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"א בכסלו התשע"ז (11.12.2016).

ש ו פ ט